

kun har ført problemer med sig med en eksorbitant stor dansk statsgæld.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg bliver nødt til at gøre opmærksom på, at mine tal selvfølgelig var korrekte. Jeg talte ikke om bruttonationalproduktet; jeg talte om produktionsværdien.

Når man har gjort op, hvor meget landbruget producerer, hvor meget de forskellige producenter, og jeg har netop undladt at medtage den ikkemarkedsførte service, så er det tal, jeg nævnte, hvad erhvervslivets produktion er steget med.

Jeg har ikke stået og sagt, at det er regeringens skyld. Det var slet ikke det, der var mit program. Mit program var, at når der produceres så meget mere i løbet af 10 år, behøver man ikke være bange for, at man ikke skulle kunne fortsætte med det relativt beskedne beløb, man bruger på det sociale område. Det kræver skatter af befolkningen, men dem er befolkningen øjensynlig parat til at betale. Det er derfor, at Fremskridtspartiet ikke får flere stemmer, end det gør.

Vibeke Peschardt (RV):

Det er jo dejligt at høre hr. Erhard Jakobsen, når han en gang imellem kommer her i salen og, som han gør i dag, øser af sin livslange viden.

Jeg synes, at debatten om velfærdssamfundet er en påtrængende debat, og SF skal ikke have utak for at sætte den på dagsordenen. Debatten er både relevant og rigtig.

Det er ikke så lang tid siden, jeg så en meningsmåling i B.T., hvor spørgsmålet lød: »Regeringen har udtalt, at folkepensionens grundbeløb er sikret for alle også i fremtiden. Tror du på det?«

56 pct. af de adspurgte troede ikke på det, og det giver selvfølgelig os, der tror på det, et forklaringsproblem.

Venstres vælgere var dem, der troede mindst på det, tæt fulgt af SF's vælgere. Procenterne var 69 til Venstre og 65 til SF.

Det skal man jo ikke lade sig slå ud af, men det viser efter min opfattelse, at politikerne her på Christiansborg har et kommunikationsproblem, når de som vi gerne vil gå ud og sige, at et af grundelementerne i velfærdssamfundet, nemlig folkepensionens grundbeløb, skal der ikke røres ved. Det er en af de piller, de elementer, som i hvert fald for os er esentielle, og selv

om jeg ikke har hørt andre sige det i dag, går jeg ud fra, at de fleste mener det.

Når vi så taler om velfærdssamfund, fremtid og udvikling, er vi også glade for og trygge ved, at folkepensionen som den statslige overførsel til borgerne, den er, følges af ATP-pensionerne, som vil få stadig stigende betydning som supplement til folkepensionen.

Endelig tror vi også, at de aftalte arbejdsmarkedspensioner, som er kommet flot fra start, men først vil slå fuldt igennem langt ovre på den anden side af årtusindskiftet, er en rigtig ting, og jeg mener også, at vi har grund til her fra Folketingets side at kvittere over for parterne på arbejdsmarkedet for den ansvarlighed, der udvises for, at det danske samfund på lang sigt kan klare sine pensionsforpligtelser.

Et andet lige så vigtigt grundelement i velfærdssystemet er bistandsloven, der efter vores opfattelse er det sikkerhedsnet, velfærdssamfundet spænder ud under sine borgere, og som derfor skal være der i en eller anden form. Jeg siger ikke hermed, at den skal blive ved med at se ud, som den altid har gjort; jeg siger bare, at den er det næste vigtige element i velfærdssamfundet.

Nu har statsministeren og arbejdsministeren, som i dag er socialminister, jo redegjort for regeringens planer for udviklingen af velfærdssamfundet, men det skal ikke forhindres Det Radikale Venstre i at sige noget om de diskussioner, vi løbende har om velfærdssamfundet, som vi på nogle områder mener trænger til et eftersyn, på nogle punkter måske endda til en reparation.

Både denne og den forrige regering har gjort, hvad der var muligt for på en afbalanceret måde at sætte gang i økonomien med det ene formål at forbedre beskæftigelsen, og det mener vi er den bedste socialpolitik, man overhovedet kan føre. Det er også lykkedes med orlovsordninger, massiv uddannelsesindsats osv.

Så har vi vedtaget en finanslov, der strammer op, og der forberedes nu en finanslov for 1996, som også strammer op for at kunne nå derhen, hvor vi reelt begynder at nedbringe statsgælden, samtidig med at alle de andre ting, betalingsbalance, økonomi osv., udvikler sig positivt.

Men inden det hele bliver malet alt for idyllisk op, vil jeg skynde mig at sige, at på visse områder er det altså så som så med idyllen. Vi lever i et samfund, hvor det tilsyneladende er acceptabelt for ikke at sige rigtigt, at store grup-